

Yeni Bir Bahar

Öğretmen Kitapları Dizisi 19

Yeni Bir Bahar

Atilla HÜRMEYDAN, Başak DERELİOĞLU, Büşra Ayşe KURT,
Cem SAMANCI, Cem SEKMEN, Emrah DAĞ, Emre TÜRKER,
Fatih AKTAŞ, Hatip KAYA, Hatice ŞAHİN, Muhammed ŞAHİN,
İrem ÖZTÜRK, Merve KOÇ SAK, Meryem YARDIMCI, Salih
AYDEMİR, Şeyda UYANIK, Şeyma GÖRÜNÜŞ, Yasemin YILMAZ

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Mart 2024

ISBN

978-605-184-783-2

Yayınevi

SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti.
Kazım Karabekir Caddesi, Uğurlu İş Merkezi No: 97/24
İskitler - Ankara, Tel: 444 9 296
Sertifika No: 47603
Ankara/TÜRKİYE

Baskı

BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi, 1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA
Tel: 444 9 296, Matbaa Sertifika No: 41356,
Ankara/TÜRKİYE
bilgi@bizimdijital.com
www.kitapbastir.com - www.bizimajans.com

Kitapta yer alan yazı ve şiirlerin sorumluluğu yazarına aittir. Kaynak gösterilmeden yazı ve şiirlerin paylaşılması yasaktır Her bir yazarımız elindeki kitapların tüm haklarına sahiptir. Tüm eserlerin telif hakkı yazarına aittir. Yayınevi, eserlerin telifini, yazarların yazılı izni olmadan sahiplenemez.

İÇİNDEKİLER

<i>Atilla HÜRMEYDAN</i>	5
<i>Başak DERELİOĞLU</i>	8
<i>Büşra Ayşe KURT</i>	13
<i>Cem SAMANCI</i>	18
<i>Cem SEKMEN</i>	22
<i>Emrah DAĞ</i>	26
<i>Emre TÜRKER</i>	30
<i>Fatih AKTAŞ</i>	34
<i>Hatip KAYA</i>	38
<i>Hatice ŞAHİN, Muhammed ŞAHİN</i>	42
<i>İrem ÖZTÜRK</i>	53
<i>Merve KOÇ SAK</i>	57
<i>Meryem YARDIMCI</i>	63
<i>Salih AYDEMİR</i>	67
<i>Şeyda UYANIK</i>	71
<i>Şeyma GÖRÜNÜŞ</i>	75
<i>Yasemin YILMAZ</i>	79

*Sarsılan toprak, gözyaşlarıyla yıkanır,
Hayatlar, aniden koparılır köklerinden.
Bir anın içinde, sessiz bir çığlık,
Kalplerde derin bir yara, sonsuza dek derinden.
Yıkılan duvarlar, sönen ışıklar,
Anılar enkaz altında kalmış sessizce.
Bir şehir, bir ev, bir yuva,
Bir anda dönüşürken yok oluşun resmine.
Ama unutmayalım, her kaybedilen ruh için,
Bir umut filizlenir en derin acıdan.
Birlikte, el ele, yürek yüreğe,
Yeniden inşa eder, sevgiyle sarar insan.
Deprem değil, biziz aslında güçlü olan,
Bir arada, dayanışma içinde, dimdik ayakta.
Anıları yaşatır, sevgileri büyütürüz,
Ve yaraları sararız, hep birlikte, yarına umutla.*

GARDNER O KADAR DA UZAK DEĞİL

Atilla HÜRMEYDAN

Türk eğitim sistemi onlarca yıldır akademik bir sıklıkla boğuşmakta, neredeyse bütün zekâ türleri yok sayılırken tek bir zekâ türü yüceleştirilip, bütün eğitim programı bu kolon üzerine inşa edilmektedir. Tabi böyle olunca da ortaya çıkan yapı, her an yıkılacak gibi duran kısa ömürlü, çarpık bir gecekonudan farksız olmaktadır.

Bir eğitim programında olması beklenen uzun süreli planlamaların da olmadığı gerçeği düşünülürken, böylesi bir yapı, gündelik onarım ve yamalarla, dahası popülist siyaset anlayışlarına kurban edilerek sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Böylesi bir süreç de ister istemez, okullarımızı yaşamın gerçekliğinden kopuk, yalnızca teorik bilgi üreten yararsız kurumlara dönüştürmektedir. Doğal olarak bu kurumların üretimi olan öğrenciler de ezberle dayalı eğitim sisteminin bir sonucu olarak neye yarayacağını bilmedikleri birtakım bilgilerle hayata atılmakta ve bu halleriyle sudan çıkmış balıktan farksız olmaktadır.

Okul toplumun aynasıdır. Okul toplum ilişkisinde gerçeklik, toplum, okul ise yansıma olarak çıkar karşımıza. Toplumun beklentileri, hayatı yorumlayış şekli, siyaset algısı ve ekonomik kaygıları okulun üretim sitesinde yer alan bütün öğeleri etkiler ve ürünler de bu arz talep ilişkisine göre belirlenir. Dolayısıyla genel olarak eğitim sisteminden memnun olmayan ve sistemi durmadan eleştiren toplumun istediği şekilde bir eğitim mekanizması sürekli bir üretim halindedir.

Türk toplumunda statüler neredeyse bir kast sisteminin kodlarını taşıyan keskin çizgilerle ayrılmıştır. Öyle ki ilişkilerden tavırlara kadar görünmez bir duvar gibidir bu. Böylesi belirli sınırlarla ayrılmış

statülere atfedilen değerler de doğal olarak okul ile toplum arasında oluşmuş olan paradoksal ilişkiyi şekillendirmektedir.

Böylece neredeyse tek bir zekâ türü ön plana çıkarılmakta, diğer zekâ türleri ise görmezden gelinmektedir. Arka planda bunu besleyen en önemli motivasyon, statü algısının yanında, yukarıda da değinildiği üzere ekonomik beklenti ve kaygılardır.

Kuşkusuz ülkenin makro ve yapısal ekonomik sorunları toplumun bu beklenti ve kaygılarını beslemektedir. Özellikle metropollerdeki nüfus yapısı ve son yıllarda karşı karşıya kalınan bölgesel sorunlardan kaynaklı düzensiz göçmen hareketlerinin eğitim sistemine entegre edilmesindeki zorluklar nedeniyle sistemdeki problemler katlanarak büyümüştür. Böylece zaten yetersiz olan mevcut fiziki altyapılar bu sorunlar yüzünden iyice öğrencilerin ihtiyaç duyduğu fiziki kapasiteyi karşılayamaz hale gelmiştir.

Bütün bu olumsuz tabloya karşın denenmiş birçok eğitim modeli ciddi fırsatlar sunmaktadır. Burada önemli olan nokta, merkezi yönetimin, uzun soluklu eğitim politikaları belirlemesi ve bu ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalmasından geçmektedir.

Bu politikalar, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik sorunları göz önünde bulundurarak ve sosyal devlet anlayışının bir gereği olarak, yeterli kaynak aktarımlarını öne alan ilkeler üzerine kurulmalıdır. Yeterli kaynak aktarımı ve doğru eğitim programlarıyla bu çıkmazın içinden kurtulmak hiç de zordur değildir.

Howard Gardner'in ortaya koyduğu 'çoklu zekâ kuramı' uzun süre önce keşfedilmiş Amerika gibidir. Bu nedenle uzaklara gitmeye gerek yoktur. Ancak okullar baştan aşağı değiştirilmeli, bu anlayışa uygun olarak yeniden dizayn edilmelidir. Okul binaları sınıf ve amfilerle sınırlı olmaktan kurtarılıp, spor salonları, yüzme havuzları, sanatsal atölyelerle birer eğitim kampüsüne dönüştürülmelidir.

Bunun yanında bu okullarda eğitimin uygulayıcısı konumunda olacak olan eğitimcilerin eğitimlerinde de ciddi dönüşümlere gereksinim

vardır. Ülkemizde son yıllarda birçok eğitim fakültesi açılmış, ancak niceliksel bu artışa karşın, çeşitli nedenlerden dolayı öğretmenlik mesleğinde niteliksel bir erozyon yaşanmaktadır. Bu problemin aşılması için de eğitim fakültelerinin eğitim programları ve bu programları hayata geçiren akademisyenler yeniden gözden geçirilmeye muhtaçtır.

Sonuç olarak, Türk eğitim sistemi ciddi yapısal sorunlar nedeniyle bir açmazda göründe de doğru politikalar, programlar ve doğru ekonomik tercihlerle bu açmazdan çıkabilecek potansiyele de sahiptir. Yeter ki karar vericiler toplumun da desteğini alarak, eğitim sistemimize tersine bir ivme kazandıracak atılımlar yapsınlar.

Ancak bu şekilde okullarımız geleceğe umutla bakmamızı sağlayabilir. Sadece bilgiyle değil, hayata dönük bir vizyonu olan, estetik duygusu gelişmiş, sanata, felsefeye duyarlı, kendisine ve topluma faydalı sağlıklı bireyler üreten okullarla olur bu, her bireye ayrı bir değer atfeden okullarla olur.

GELECEĞE MEKTUP

Başak DERELİOĞLU

“Tam sahil havası” dedi kollarını kocaman açıp bahçe kapısından dünyaya doğru gerinirken. Baktı biraz etrafa kuşlar cıvıldıyor, ağaçlar çiçek açmış, üçüncü cemre düşeli bir hayli zaman olmuş. Bir gülme aldı sonra bizimkini, durduramadı kendisini güldü uzunca. İç Anadolu’nun bağrından kopup gelmişti nihayetinde İstanbul’a, 23 yaşına kadar doğru dürüst sahil bile görmemişti ki sahil havası nedir bilsin. İnsanoğlu ne çabuk alışıyor yeni hayatına. Biraz daha gerinip doğan güne karşı, kahvaltı yapmak üzere içeri girdi. Belki çok klişe olacak ama bugün, yeni hayatının ilk günüydü. Daha önce de birkaç işte çalışmıştı ama bu seferki farklıydı. Kendi mesleğini yapacaktı artık geçici işlerde çalışmak yoktu. Günlerce, aylarca olsun diye dua ettiği işin başlangıcı bugündü.

Güzel bir kahvaltıyı da hak ediyordu elbette bu kutlu gün. Güzel kahvaltı denince ne gelir akıllara? Elbette patates kızartması. Yeni taşındığından ötürü evde hala birçok eksik vardı. Şu an tek istediği, eksikler listesinde patates olmamasıydı. Birkaç adımda mutfığa ulaştı. Yeni evine de henüz taşındığı için ortalıkta hala birkaç başıboş koli, biri gelip onlara incitmeyecek kadar hafif bir tekme savurana dek kalyordu en son konuşlandığı yerinde. Patatesleri buldu nihayet. Tek kişilik kahvaltıya yetecek kadar vardı, buna sevindi. Derken, memleketten gönderilen ve annesinin “Öncelikliler Listesinde” nasıl olup da kendine yer bulup, o taşınma hengâmesinin içinde buraya kadar gelmeyi başardığını anlayamadığı köy peyniri gözüne ilişti. Açtı kapağını kavanozun –bilirsiniz o kokuyu- mis gibi bir koku geldi burnuna. İlk defa kendi başına eve çıkmış her çiçeği burnunda Türk gencinde olduğu gibi bizimkini de aldı bir memleket özlemi. Sahi! Bizimki diyorum çünkü tanıştırmayı unuttum sizi Serkan’la.

Yeri gelmişken biraz Serkan'dan bahsedeyim, kahramanını tanımayan okuyucumuz kalmasın. Serkan, 25 yaşının son demlerinde, hayallerindeki meslek olmasa da gün geçtikçe alışıp sevmeye başladığı mühendislik mesleğini icra etmek için bir fabrikayla anlaşınca ani bir kararla İstanbul'a yerleşti. Hayallerindeki meslek değil dedim çünkü üniversite tercihi zamanında alanında hiç de uzman olmayan, ileri görüşlü erkek kuaförü amcasının "Önü çok açık diyorlar oğlum, yaz sen şu mühendisliği." Şeklindeki dayatmaları sonucunda ezkaza okuduğu bir bölümdü aslında mühendislik. Üniversiteyi Eskişehir'de okuduğundan mıdır bilinmez, sonrasında çok sevdi tabii bölümünü. Mezun olur olmaz iş bakmaya başlasa da bir buçuk sene sonunda nihayet aradığı fırsat eline geçmiş ve İstanbul'daki bir fabrikadan kabul almıştı. Hal böyle olunca bir çırpıda geliverdi Serkan Yozgat'tan İstanbul'a, elinde annesinin hazırladığı erzak ve birkaç parça kıyafet dolu valiziyle.

Bugüne dönecek olursak, ben size bunları anlatırken bizimki çoktan başladı patatesleri kızartmaya. Bir yandan da hayal kuruyordu ilk iş gününün nasıl geçeceğiyle ilgili. Hani olmaz ya köşeyi dönerken güzeller güzeli bir kızla çarpışır da kızın elindeki dosyalar dökülür yere. Bizim centilmen de hemen yardıma durur kıza. Sonra bakışmalar, özürler derken sonrası malum. Hafifçe gülümsemeye başlamıştı bunları düşünürken aslında ama fazla nostaljik ve klişe geldiği için vazgeçti bu tanışma şeklinden kahramanımız.

Soyup yıkadığı patatesleri, ıslak elleriyle, tavaya bırakmaya giderken bir yandan da aklından yeni bir tanışma hikâyesi yazmaya başlıyordu ki kızartma tenceresindeki yağlar Serkan'ın elinden damlayan su damlacıklarından aldıkları yetkiye dayanarak bağımsızlıklarını ilan edip sağa sola sıçramaya başladı. Serkan telaşla, ne yapacağını bilmeden tuttu koca parmaklarıyla kızarmış yağla dolu tavayı, en sıcak yerinden... Sonrasında olanları betimlemek istemiyor ve Serkan'ın elinin son halini sizlerin hayal gücüne bırakıyorum.

Nihayetinde ortalık biraz durulmuş, Serkan daha fazla hasar almadan elini kurtarmış olmasına sevinse de; bu 'Yeni Hayatımın İlk Günü'

konseptiyle fazlaca anlam yüklediği ilk iş gününe yakışır bir sabah kahvaltısı olmadığından içten içe üzülyordu. Zamanında mutfak işlerini hep kız kardeşlerine yıkmanın acısını çektiğini düşünüp, bir yandan da ‘Erkek kısmısı öyle mutfak işi neyim yapamaz, batırır şimdi her yanı.’ Mottosuyla kendisini ve babasını su alma görevi haricinde mutfağa sokmayan annesine bir küçük sitem ilemeden de edemedi.

Ailesini, özellikle de annesini ne kadar özlediğini fark edip bir süre de buna içerleyecekti ki telefon alarmı bu dramın yaşanmasına izin vermedi. Neyse ki kurduğu alarm saatinden 45 dakika kadar önce uyanmıştı yoksa ilk günden işe geç kalacaktı. Heyecanlı olduğu zamanlarda geceyi gün edip erkenden kalkma huyuna ilk kez sinirlenmedi ve alelacele topladığı mutfaktan çıkıp hızla hazırlanmak üzere banyoya girdi.

O banyoda işlerini hallederken 5 dakika aralıklarla kurduğu alarmı da bitmek tükenmek bilmeyen bir ısrarla çalışıyordu. Serkan, bir elinde macun diğer elinde diş fırçasıyla dişini fırçalıyor, aynı zamanda içerdeki cep telefonuna; artık susması gerektiğini, onun zaten 45 dakika önce uyanıp çoktan işlerini hallettiğini ve şu anda onun çalmakta olan alarmının Serkan’ın uyanmasına hiçbir katkı sağlamadığını anlatan birtakım cümleler kuruyordu. Evet, cep telefonuna söylüyordu bunları. Yalnızlık böyledir çünkü. Cep telefonu da konuşturur kapı tokmağıyla da. Evde bir ses olsun diye hiç izlemediği televizyonu da açtırır insana.

Nihayet bitti hazırlığı Serkan’ın. Üstünü giyindi, köşede çarpışma ihtimaline karşı saçlarına son dokunuşlarıyla şekil verdi, telefonunu eline aldı ve gidecekti ki bir bildirim sesi gözlerini telefon ekranına sabitleyiverdi. O an durdu zaman Serkan için. İş, trafik, köşede çarpışmak üzere olduğu güzel kız... Hiçbiri yoktu şimdi aklında. Yeni hayatının ilk günü değildi bu saatten sonra Serkan için bugün. Yeni bir hayata hiç başlamamıştı aslında. Telefondaki yazıyı görünce anladı bunu. Hiç gidemediği biri, bırakamadığı bir hayat vardı arkasında.

Telefonunun posta kutusuna bir mektup gelmişti. Onu şaşırtan bu değildi elbette, mektubu gönderen kişiydi. Artık ona mektup göndermesi imkânsız olan kişi...

Aradan ne kadar zaman geçti de kapıyı kapatıp oturma odasına gitmeyi akıl etti hatırlamıyordu. Belki de saatlerdir oracıkta telefonun ekranına bakıyordu. Mektubu okumayı çok istese de eli bir türlü gitmiyordu mektubu açmaya. Nasıl olur da O'ndan bir mesaj gelirdi. Yıllar önce yitirmişti onu. Bunları düşünerek bulamayacağını biliyordu. Cesaretini topladı derin bir nefes aldı ve açtı mektup kutusunu. Bir yandan ağlıyor bir yandan da bu mektubun nasıl geldiğini düşünüyordu. Biri benimle oyun mu oynuyor diye geçirdi içinden ama kimse gelmedi aklına bunu yapabilecek. Mektubu nihayet bitirdiğinde anladı nasıl olduğunu. Bu posta, bir geleceğe mektup gönderme uygulamasından gelmişti. Yani bu mektup aslında tam 2 sene önce, bugün okuması için yazılmıştı Serkan'a. Tam da bu güne denk gelmesi önce şaşırttı Serkan'ı. Nasıl olur da en çok yanımda olmasını istediğim ve benim için bu kadar önemli bir güne denk gelir, diye düşündü. Sonunda fark etti ki önemli veya sıradan herhangi bir günde, hep yanında olmasını istediği o insanla arasındaki bağ sevgiden çok daha öte bir şeydi. Şimdi bedenlen burada olamasa bile yıllar öncesinden uzatmıştı ona elini. Her zaman yanımdayım, en büyük destekçin benim diyordu.

Serkan belli etmese de bugün için gergindi ama şu ana kadar. Şimdiden sonra, bu mektupla birlikte uçup gitti sanki tüm korkusu, endişesi. Çünkü çok iyi biliyordu ki nerede ve ne durumda olursa olsun her zaman destek için omzuna uzanan bir el var olacaktı.

27.05.2022